

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **A. K.P.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**

Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7

Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2019, čj. OAM-755/ZA-ZA11-HA10-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 12. 9. 2019 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadl v celém rozsahu výroku. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Má zato, že správní orgán porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 téhož zákona, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Porušil také § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Porušil i § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, a ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Dále správní orgán porušil ustanovení § 12, § 14, § 14a a § 23c zákona o azylu a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, má zato, že v jeho případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany, které správnímu orgánu sdělil svou věrohodnou výpověď a doložil listinnými důkazy.
5. Žalobce připomněl, že v průběhu správního řízení jasně a konzistentně formuloval své obavy z návratu do vlasti. Mluvil o svých problémech s matkou, která ho a jeho rodinu tyranizovala, přičemž jednou se dopustila i únosu jejich dítěte. Dále vznesl obavu z toho, že v jejich oblasti a obecně v zemi původu dochází často k únosům a násilí páchaného na dětech a vyjádřil názor, že v nejlepším zájmu jeho dětí je zůstat v České republice. Při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí upozornil, že přísluší do kasty Patidar, která spolu s lidmi, kteří se nazývají Patel, jsou v Indii diskriminováni, a to jak v přístupu ke státním službám, tak ze strany policie, neboť trestné činy členů vyšší kasty, proti nižší policie nevyšetřuje.
6. Za nejzásadnější pochybení žalovaného označil žalobce skutečnost, že zcela ignoroval fakt, že žalobce zasadil své obavy do rámce kastovního systému, který je pro něj diskriminující. Jeho tvrzení zakládají možnost, že by skutečně mohl být na základě příslušnosti k této sociální skupině při návratu do vlasti pronásledován, nebo že by mu mohla hrozit vážná újma. Žalovaný neshromáždil a necitoval žádné informace týkající se společenského zařazení žalobce a jeho postavení v zemi původu. Nezjistil tedy skutkový stav věci ohledně této nejzásadnější okolnosti případu - kastovní příslušnosti žalobce a míře nebezpečí, které mu pro tento fakt v zemi původu hrozí. Žalovaný se však tímto zásadním specifikem případu v podstatě nezabýval a žádost žalobce posoudil jako žádost jakéhokoliv jiného občana Indie, přestože žalobce na příslušnost k dané kastě výslovně upozornil a také žádal, aby si žalovaný opatřil zprávy a informace týkající se postavení

této kasty. Odůvodnění žalovaného, který toto odmítl s odůvodněním, že žalobce mohl informace o kastě předložit sám, nemůže dle žalobce obstát a je popřením principu sdíleného důkazního břemene. Sdílené důkazní břemeno a zásada „v pochybnostech ve prospěch žadatele“ se plně uplatní i v jeho případě, a to přesto, že žalovaný v odůvodnění několikrát poukázal na to, že Indie je v seznamu bezpečných zemí původu dle příslušné vyhlášky MV. Dle žalobce tedy žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, nesprávně zjistil skutkový stav věci a napadené rozhodnutí postrádá odůvodnění, proč příslušnost k diskriminované kastě nezakládá důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Žalobce má přitom za to, že z důvodu příslušnosti k dané kastě by mohl být v zemi pronásledován pro příslušnost k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

7. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného o možnosti využití ochrany policie, neboť je zcela nepodložené a nepřezkoumatelné a je v přímém rozporu s tvrzením žalobce, že policie nechrání členy dané kasty. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž dovodil, že pro účely posouzení existence možnosti využití ochrany vlastního státu před nestátními původci pronásledování nestačí, pokud se žalovaný zabývá pouze tím, jak vypadá systém poskytování ochrany před kriminálním jednáním v dané zemi. Stěžejní je naopak posouzení otázky, jak tento systém funguje v praxi a zda samotný žadatel mohl spoléhat na to, že jemu, konkrétně by zabezpečil účinnou ochranu před pronásledováním. Takové posouzení v napadeném rozhodnutí chybí.
8. Dále žalobce namítl nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť žalovaný při posuzování žádosti z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel z výpovědi žalobce a dále pouze z Informace OAMP a Informace IOM. Tedy v přímém rozporu s ustanovením § 23c písm. c) zákona o azylu užil pouze dva zdroje. Žalobci je přitom známo, že žalovaný běžně využívá pro posouzení žádostí o mezinárodní ochranu zprávy mezinárodních organizací, jako je Amnesty International Human Rights Watch, Freedom House nebo US Department of State. Nevyužití těchto zpráv v jeho případě označil žalobce za porušení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť při rozhodování skutkově obdobných případů vznikly nedůvodné rozdíly, přičemž žalovaný tento svůj odlišný postup neodůvodnil. Toto pochybení žalovaného je dle žalobce o to závažnější, že své posouzení opírá o rešerši, kterou sám zpracoval. Vzhledem k tomu, že žalovaný je sám jednou ze stran sporu, nelze těmto rešerším poskytnout větší důkazní váhu než výpovědi žalobce, jinak by byla porušena zásada rovnosti zbraní, a právě k porušení této zásady v řízení před žalovaným došlo.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou, proto navrhl její zamítnutí. V reakci na žalobní námitku ohledně nedostatečně posouzeného tvrzení žalobce o diskriminaci kasty Patidarů uvedl, že s tímto tvrzením žalobce učiněným až v samotném závěru správního řízení se vypořádal v napadeném rozhodnutí, kde vysvětlil, že požadavku žalobce na zajištění si dalších informací o kastě Patidar, nevyhověl. Pokud totiž doložení dalších informací o kastě Patidar bylo pro žalobce natolik zásadní, mohl a měl tak učinit již mnohem dříve v průběhu správního řízení při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu či u pohovoru. Žalovaný upozornil, že žalobce při pohovoru na žádné kastovní problémy neupozorňoval. Na otázku, *zda měl ve vlasti nějaké problémy se státními orgány, např. policií, úřady* odpověděl, že Ne, na otázku, *zda*

měl někdy v Indii nějaké jiné potíže, než jaké uvedl, odpověděl také *Ne* a na otázku, již se správní orgán ujišťoval o komplexnosti žalobcových obav, zda tedy *chápe správně, že jediným důvodem odjezdu žalobce z vlasti byly uvedené problémy s jeho nevlastní matkou*, žalobce odvětil, že *Ano*. Potíže Patidarů žalobce při seznámení s podklady rozhodnutí uvedl kuse a pouze v obecné rovině, žádné konkrétní potíže, kterým by čelil on sám či členové jeho rodiny přitom nezmínil. Žalobce tedy neuvedl, jaké konkrétní právo, které dostávají jenom výše postavené kasty, on sám ve svém životě postrádá, zda a kdo z jeho rodiny byl diskriminován ve vzdělání a při zaměstnání ve státním sektoru, za jaký trestný čin byl on sám či člen jeho rodiny oproti členům jiné kasty souzen či trestán apod.

10. Dle žalovaného žalobce v žalobě rozkryl mnohem podrobnější příběh, než který prezentoval při pohovoru. Tato obsáhlá skutková tvrzení a na ně navazující úvahy tak posouvají důvody žalobcovy žádosti mimo obsahovou rovinu jeho sdělení v průběhu správního řízení. Takový postup v řízení před soudem se v návaznosti na rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany jeví jako účelový s cílem posunout obsah výpovědi novým směrem i za cenu jejího nepřipustného rozšíření a dosáhnout pro žalobce příznivějšího výsledku řízení.
11. K výtce žalobce, že nedostatečně zjistil skutkový stav, když nevycházel ze zpráv Amnesty International, Human Rights Watch, Freedom House nebo US Department of State, ale vycházel pouze z Informace OAMP a Informace IOM, které označuje za *rešerši vytvořenou samotným žalovaným a nikoli nezávislým třetím subjektem*, žalovaný uvedl, že žalobcem označená *rešerše* vychází z bohatých zdrojů. K tomu ze zmíněné Informace OAMP námtkou citoval prameny, které byly k vytvoření této informace použity. Není tedy pravdou, že by žalovaný z žalobcem uvedených podkladů nevycházel. Žalovaný poukázal na to, že žalobce nesdělil, jaké závěry v jím označených pramenech jsou s *rešerší* v rozporu, ani v žalobě nesděluje, které konkrétní informace z jím preferovaných pramenů jsou ty, které dotvrzují sdělení žalobce učiněná v průběhu správního řízení. Tato žalobní námitka je tak dle názoru žalovaného zejména pro svoji neurčitost neprojednatelná.
12. Závěrem žalovaný uvedl, že má za to, že odůvodnění jeho rozhodnutí v logickém sledu a srozumitelně reaguje na zjištěné skutečnosti. Sdělení žalobce ve svém souhrnu nevedou v důsledku k předpokladům, jež by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Mezinárodní ochrana nebyla žalobci udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobcem ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad vystavení osoby žalobce riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Indie.

IV. Replika žalobce

13. V replice na vyjádření žalovaného žalobce připomněl, že je dle správního řádu jeho právem uvádět skutečnosti a navrhopvat důkazy až do skončení správního řízení. To, že určité skutečnosti nezmínil při pohovoru, není důvodem pro to, aby se správní orgán odmítl jeho tvrzeními zabývat a aby odmítl provést návrhy na doplnění dokazování. V situaci, kdy se žalobce při seznámení se s podklady vyjádřil tak, že tyto nejsou úplné, protože neobsahují informace o jeho kastě, byl správní orgán povinen přijmout tvrzení

žalobce a zabývat se tím, jak příslušnost k dané kasty může ovlivnit posouzení důvodů pro žádost o mezinárodní ochranu. Vyslovil nesouhlas s názorem správního orgánu, že pokud určité významné skutečnosti tvrdí žadatel až při seznámení se s podklady, že se tímto tvrzením nemusí zabývat, neboť ho lze považovat *a priori* za účelové. To dle žalobce popírá smysl úkonu vyjádření se k podkladům. Závěrem žalobce odkázal na zprávu Home Office „Country Policy and Information Note India: Actors of protection“ z ledna 2019 obsahující informace, které podporují jeho tvrzení o policejní diskriminaci příslušníků jeho kasty.

V. Jednání před soudem

14. Jednání soudu konaného dne 9. 6. 2021 se žalobce, ač byl řádně předvolán, nezúčastnil. Žalovaný setrval na svých argumentech a procesních návrzích.

VI. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po projednání věci dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
16. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 5. 9. 2018 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice.
17. Dne 10. 9. 2018 poskytl údaje k podané žádosti, kdy za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že jeho nevlastní matka s ním, manželkou a dětmi zacházela velice špatně a že z tohoto důvodu se rozhodli odjet z Indie.
18. Téhož dne byl se žalobcem proveden pohovor. Při něm uvedl, že hlavní příčinou odchodu z vlasti byly neustálé problémy s jeho nevlastní matkou, která unesla i jeho starší dceru. Jeho cílovým státem bylo Německo. Jeho nevlastní matka a její rodina jej chtěla připravit o majetek po otci, odmalička mu nadávala a dávala mu méně jídla. V případě úmrtí otce by po něm zdědil majetek, proto ho nevlastní matka chtěla zabít. To usuzuje z toho, že si myslela, že, když ho bude psychicky terorizovat, že spáchá sebevraždu. Jednou ho uhodila tak, že se bouchl do hlavy a břicha, bylo to v roce 2016. Problémy s nevlastní matkou se snažil vyřešit tím, že se v lednu 2016 přestěhovali do vesnice Ranasan. I potom však měli s nevlastní matkou problémy, přesvědčovala majitele domu, kde bydleli, aby je odtamtud vyhodil. Dále žalobce uvedl, že nevlastní matka unesla jejich starší dceru. Bylo to asi 8 měsíců před jejich odjezdem z Indie, upřesnil, že to bylo v březnu nebo dubnu 2017. Na policii se neobrátili, protože by to nemělo žádný význam, protože je policie zkorumpovaná a takové události neřeší. Na dotaz správního orgánu uvedl, že neví, zda v Indii existuje možnost podat stížnost na liknavý postup policie. Nad možností přestěhovat se na jiné místo v Indii, aby vyřešil problémy s nevlastní matkou, neuvažoval, protože v místě bydliště měl svou práci. Nechtěl zůstat v Indii, chtěl vycestovat do zahraničí. Potvrdil, že ve vlasti neměl problémy se státními orgány a že nemělo ani žádné jiné problémy než ty, o kterých hovořil. Na dotaz správního orgánu potvrdil, že jediným důvodem jeho odjezdu z Indie byly jeho problémy s nevlastní matkou. Od života v České republice očekává, že dá dětem dobré vzdělání a že si najde práci.
19. Ve správním spise jsou dále založeny informace, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování

lidských práv v Indii, a to Informace OAMP, Indie - Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 30. 8. 2018 a Indie - Mezinárodní organizace pro migraci (OIM) 2018, Údaje o zemi - Indie, ze dne 20. 3. 2019.

20. S podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu měl žalobce možnost seznámit se, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady pro rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání dne 16. 4. 2019. Při něm sdělil, že v předložených informacích se neuvádí problémy níže postavené kasty v hinduistické společenské hierarchii. K tomu uvedl, že jejich kasta Patidar musí mít přes 94 % bodů ve vzdělání, aby mohli dosáhnout na zaměstnání ve státním sektoru, jiným sektám stačí nadpoloviční prospěch. Dále uvedl, že zpráva neobsahuje situaci jejich kasty, jak jsou ze strany státní moci její členové diskriminováni. Pokud se ve zprávě hovoří o pomoci při hledání bydlení, jejich komunita nikdy žádnou pomoc či asistenci ze strany státu nedostala. Žádal proto, aby správní orgán shromáždil informace o jejich kastě.
21. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
22. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
23. Úvodem je nutno ještě uvést, že žalobce v souvislosti s žalobními námitkami namítal i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud se proto nejprve zabýval touto otázkou.
24. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovaného vedly k jeho závěrům, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné. Žalovaný vyličil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel a uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení věci a závěr, ke kterému na základě těchto úvah dospěl.
25. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že

jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

26. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
27. Krajský soud po prostudování správního spisu a projednání věci přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu žalobních námitek a ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, žalobce žádné skutečnosti o tom, že by vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod v Indii, za kterou by byl nějakým způsobem postihován, neuvedl. Byť v žalobě namítal, že v jeho případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany i dle tohoto ustanovení, z jeho výpovědi zcela jasně vyplynulo, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a nebyl politicky aktivní. Podmínky cit. ustanovení pod písm. a) tedy nesplňuje.
28. Žalobce v žalobě pak výslovně namítl, že z důvodu příslušnosti ke kastě Patidar by mohl být v zemi pronásledován pro příslušnost k určité sociální skupině ve smyslu tohoto ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.
29. K tomu je nutno připomenout následující. Pronásledování je v ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako *„závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“*.
30. Podrobnější definici pronásledování obsahuje čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, podle něž je pronásledováním jednání, které je: *„a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).“*
31. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že žadatel o azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí kumulativně splnit následující prvky definice uprchlíka: (1) Musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu). V projednávané věci přichází v úvahu zejména body 2), 3) a 5) citované definice.

32. Krajský soud po posouzení výpovědi žalobce ve shodě se žalovaným konstatuje, že nebyl vystaven žádnému jednání, které by bylo možné kvalifikovat jako odůvodněnou obavu z pronásledování pro příslušnost k určité sociální skupině, ani pro žádný jiný z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. To žalovaný dostatečně odůvodnil na stranách 4 - 7 napadeného rozhodnutí.
33. Nutno zopakovat, že žalobce za důvod žádosti o mezinárodní ochranu a hlavní příčinu odchodu z vlasti uváděl problémy se svou nevlastní matkou, a to jak při poskytnutí údajů k žádosti, tak i při podrobném pohovoru. Teprve při seznámení se s podklady rozhodnutí v reakci na žalovaným shromážděné informace o zemi původu sdělil, že je v nich „poloviční pravda“, že se v nich neuvádí problémy níže postavené kasty ve společnosti, že všechna práva dostávají jenom výše postavené kasty, že jeho kasta Patidar má problémy získat zaměstnání ve státním sektoru, že ze strany státní moci jsou členové této kasty diskriminováni, že jejich komunita nikdy nedostala od státu pomoc při hledání bydlení a zmínil, že 5 km od jejich bydliště byla znásilněna dvouletá holčička.
34. Žalovaný nijak nezpochybnul samo tvrzení žalobce, že je příslušníkem kasty Patidar, tedy že přísluší k určité sociální skupině. Určitá sociální skupina ve smyslu § 12 zákona o azylu, je skupina osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Příslušnost k určité sociální skupině by mohla být důvodem pro udělení azylu, avšak rozhodující je existence odůvodněného strachu z pronásledování směřujícího vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotyčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, případně odmítají či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, čj. 5 Azs 63/2004-60). Aby bylo možné hovořit o azylově relevantním pronásledování, musí být dle judikatury Nejvyššího správního soudu splněny i další podmínky, a to příčinná souvislost mezi pronásledováním a příslušností k určité sociální skupině, dlouhodobost a intenzita potíží, nemožnost využití vnitrostátní ochrany či vnitřního přesídlení, nedostupnost či selhání ochrany v zemi původu.
35. V daném případě žalobce neprokázal (dokonce ani konkrétně netvrdil), že by pro svou příslušnost k sociální skupině - ke kastě Patidar byl přímo on (či jeho rodina) jakkoli pronásledován či měl nějaké potíže. Namítal-li žalobce ohrožení z tohoto důvodu pouze v obecné rovině a neposkytl-li jakékoli relevantní informace v rámci svého azylového příběhu, které by indikovaly, že se mohl cítit z důvodu své příslušnosti k sociální skupině (kastě) pronásledován, a neuvede-li současně ani žádnou plausibilní skutečnost, která by mohla založit jeho nedůvěru ve státní orgány, nelze správnímu orgánu vytýkat, že se blíže nezabýval jednak možnostmi pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině (kastě), a jednak otázkou, zda tato sociální skupina má přístup k účinné ochraně ze strany státních orgánů. Žalobcem popsané jednání jeho nevlastní matky a obavy z ní tak nesplňují již ani příčinnou souvislost mezi pronásledováním a příslušností k určité sociální skupině, aby bylo možné hovořit o azylově relevantním pronásledování. Žalobcovy obavy z neshod s nevlastní matkou proto pod pronásledování pro příslušnost k sociální skupině (ke kastě Patidar) podřadit nelze. Krajský soud konstatuje, že takovéto „rodinné“ problémy (zde zjištěný motiv nevlastní matky žalobce dosáhnout případného dědictví po jeho otci), lze považovat za problémy se soukromými osobami, které bez přistoupení dalších relevantních skutečností nelze považovat za důvod pro udělení azylu.

Původcem pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu totiž může být i soukromá osoba, avšak za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým pronásledováním. V případě žalobce však nelze konstatovat, že by mu příslušné státní orgány odmítly nebo nebyly schopny poskytnout ochranu, protože se požádat o nějakou pomoc ani nepokusil s vysvětlením, že indická policie je zkorumpovaná. Jestliže však žadatel o mezinárodní ochranu orgány veřejné moci v zemi původu o pomoc vůbec nepožádal, nelze usuzovat na to, že by mu nebyly schopny nebo ochotny účinnou pomoc poskytnout. V tomto případě nejde o situaci, kdy na takovém pokusu není možné nebo účelné trvat, jak namítá žalobce. Nelze totiž pominout, že Indie je v souladu s ustanovením § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb. považována za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. K samotnému tvrzení žalobce o únos nejstarší dcery jeho nevlastní matkou lze podotknout, že žalovaný v tomto směru správně poukázal i na rozpor mezi výpovědí žalobce a jeho manželky o tom, kdy k tomuto únosu mělo dojít („březen nebo duben 2017“ a „září 2017“), což bezpochyby vypovídá i o tom, jaký význam této události oni jako rodiče sami přikládali, když si ani nepamatují, resp. minimálně jeden z nich, kdy přesně k němu došlo. Vystává tak i pochybnost o tom, zda tuto událost skutečně původně vnímali jako únos.

36. Krajský soud nezpochybňuje tvrzení žalobce o tom, že v zemi původu existuje kastovní systém a s ním spojené problémy, to však neznamená, že se tyto problémy (v azylově relevantní intenzitě) automaticky vztahují i na žalobce a jeho rodinu. Žalobce v podstatě uváděl pouze obecně, jaké potíže postihují členy jeho kasty, neuvedl však žádné diskriminaci či konkrétnímu jednání z důvodu příslušnosti ke kastě byl vystaven on sám (nebo jeho rodina). Ačkoliv tedy žalobce v žalobě uvedl, že mu hrozí pronásledování pro příslušnost k sociální skupině (kastě), ve správním řízení ani v žalobě neuvedl nic konkrétního, co by nasvědčovalo tomu, že by měl (či jeho rodina) potíže kvůli této příslušnosti a že se důvodně obává pronásledování z této příčiny. Žalobce se nedostal do žádné konkrétní situace, která by svědčila o hrozbě pronásledování z důvodu příslušnosti k jeho kastě.
37. Azyl lze udělit pouze osobě, k níž negativní chování státních orgánů nebo jimi trpěné dosahuje určité v zákoně o azylu předpokládané intenzity. Nelze žadateli poskytnout azyl jen proto, že v zemi původu funguje kastovní systém, který není ke všem stejně spravedlivý. Pouhá příslušnost k nižší kastě, která pociťuje určitou diskriminaci ze strany státních orgánů včetně policie, sama o sobě nepostačuje k prokázání naplnění důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 9. 2004, čj. 59 Az 58/2004-27).
38. Krajský soud tedy po individuálním posouzení případu žalobce ve shodě se žalovaným uzavírá, že v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení soudního nebyla prokázána na straně žalobce existence důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Žalovaný v této souvislosti správně poukázal i na to, že ČR považuje Indii za tzv. bezpečnou zemi původu a v případě žalobce nebyl prokázán opak.
39. Závěrem nutno zopakovat, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit pouze osobě, která byla v zemi původu pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, nebo má v případě svého návratu do země původu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, národnosti, pohlaví, náboženství či příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů. V případě

žalobce však tyto důvody shledat nelze. V této souvislosti lze poukázat rovněž na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, čj. 6 A 709/2001, který uvedl, že „azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“

40. Lze dodat, že není pravdou, že se správní orgán odmítl zabývat tvrzeními žalobce a odmítl provést návrhy na doplnění dokazování jen proto, že je žalobce uvedl až při seznámení se s podklady rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se jimi žalovaný dále nezabýval proto, že žalobcem nebylo při pohovoru na žádné kastovní problémy upozorňováno, s odkazem na judikaturu pak uvedl, že pouhá příslušnost k níže postavené kastě v hinduistické společenské hierarchii nepostačuje k naplnění důvodů pro udělení azylu (strana 7 napadeného rozhodnutí).
41. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. V tomto směru žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného ostatně žádné konkrétní námitky ani nevznsl.
42. Žalobce v žalobě namítal, že kromě podmínek dle ustanovení § 12 zákona o azylu, splňuje i podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
43. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
44. V odůvodnění této části rozhodnutí vycházel žalovaný jak z informací sdělených žalobcem, tak z informací získaných v průběhu správního řízení a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu na stranách 9 až 11 napadeného rozhodnutí.
45. Z pohledu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu je nutno konstatovat, žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Žalovaný se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu), když mimo

jiné příležitosti poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom lze shledat pouze tam, kde hrozí reálně a bezprostředně, nikoliv tam, kde nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Uvedl, že dle Informace OAMP, Indie - Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 30. 8. 2018, sice dochází v zemi k mučení vězňů odsouzených k smrti, zadržených povstalců, domnělých teroristů či zranění demonstrantů, což však není případ žalobce, neboť státní orgány domovského státu o jeho osobu nikdy nejevily zájem. Ostatně sám uvedl, že se státními orgány v domovské zemi neměl žádné potíže. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), zabýval se žalovaný dostatečně i tímto důvodem. A konečně přisvědčit musí krajský soud i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d/ zákona o azylu).

46. Krajský soud se po zhodnocení výpovědi žalobce a podkladových informací ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a odkazuje na ně, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu.
47. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznesl, byť i toto ustanovení označil v žalobě jako žalovaným porušené.
48. Nutno znovu připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
49. Žalobce v žalobě namítl i nedostatečné zjištění skutkového stavu z toho důvodu, že žalovaný při posuzování jeho žádosti použil jako zdroje informací o zemi původu v rozporu s ustanovením § 23c písm. c) zákona o azylu pouze Informaci OAMP a Informaci IOM, přičemž pokud jde o Informaci OAMP, jde o rešerši, kterou sám zpracoval.
50. V tomto směru krajský soud konstatuje, že správní orgán je povinen zjistit při rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany skutkový stav bez důvodných pochybností, s čímž souvisí zejména požadavek na obstarání takových informací o zemi

původu, které jsou relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, jakož i transparentní a dohledatelné (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, čj. 6 Azs 67/2018-29, a ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81). Těmto požadavkům žalovaným shromážděné zprávy o zemi původu žalobců odpovídají, přičemž jde v rámci azylového řízení o v praxi obvyklé podklady, mezi které patří i zprávy (informace) vypracované OAMP, tedy „rešerše“.

51. K žalobcem zpochybňovanému zpracovávání informací OAMP nutno uvést, že jsou vypracovávány v souladu s Pokyny Evropské unie pro zpracování informací o zemích původu a Zprávou Podpůrného evropského azylového úřadu (EASO) k metodice informací o zemích původu v čase omezeném datem vydání na základě uznávaných a relevantních veřejně dostupných informací. Zdroje informací jsou přitom v textu uvedeny ve formě poznámek a seznamu použitých zdrojů. Informace OAMP i v této věci tak vycházející z podkladů zpracovaných mezinárodními organizacemi (a to i např. organizacemi Amnesty International a Freedom House, které žalobce v žalobě výslovně jmenoval), jak je zřejmé ze seznamu použitých zdrojů v nich uvedených. Za situace, kdy žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že by měl nějaké konkrétní problémy či potíže z důvodu příslušnosti ke kastě Patidar, nebo že by se takových potíží důvodně obával, tedy kdy žalobce v řízení azylově relevantní důvody ani hrozbu vážné újmy z důvodu příslušnosti ke kastě Patidar ve vztahu ke své osobě blíže nespecifikoval (ba ani konkrétně netvrdil), kdy správní spis obsahuje podklady zabývající se bezpečnostní a politickou situací v zemi původu a kdy podklad zpracovaný žalovaným řádně odkazuje na informační zdroje, z nichž vycházel, nelze konstatovat namítané nedostatky při zjišťování skutkového stavu. Krajský soud tedy uzavírá, že podklady shromážděné žalovaným v této věci považuje pro posouzení situace žalobce za daného stavu za dostačující.
52. Nutno dodat, že krajský soud neprovedl žalobcem navržený důkaz zprávou Home Office „Country Policy and Information Note India: Actors of protection“ z ledna 2019, která má obsahovat informace o diskriminaci příslušníků jeho kasty, neboť by to bylo v daném případě nadbytečné. Jak již bylo podrobně uvedeno shora, žalobce své potíže ve vlasti spojoval s neshodami a problémy se svou nevlastní matkou, což i označil za příčinu odchodu z vlasti. Případné ohrožení z důvodu příslušnosti ke kastě Patidar uvedl pouze v obecné rovině bez konkrétní vazby na svou osobu.
53. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), přičemž neporušil ani zásadu volného hodnocení důkazů.

VII. Závěr a náklady řízení

54. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
55. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ani ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké

náklady nad běžnou úřední činností vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 9. června 2021

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně